

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **Mgr. R. H.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě** proti **rozhodnutí** žalovaného ze dne 6. 12. 2024,
č. j. 155485/2024/KUSK/OSŽSP/ZAV,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda žalobce spáchal přestupek spočívající v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Klíčové je rovněž posouzení, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku neprokázání své totožnosti ostatním účastníkům dopravní nehody včetně sdělení údajů o vozidle, které mělo účast na nehodě.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Shrnutí přestupkového řízení

2. Policie ČR oznámila Magistrátu města Kladna (dále jen „magistrát Kladno“) dopravní nehodu, ke které došlo dne 7. 7. 2023 v 7:40 hodin v obci Kladno na křižovatce ulice Milady Horákové se spojovací komunikací od ulice Americká u benzinové čerpací stanice MOL. K nehodě došlo tak, že žalobcem řízený řídil autobus tovární značky SOR ICN 12, RZ: X se střetl s vozidlem tovární značky VW Golf, RZ: X, které řídil pan J. B. Po střetu obou vozidel žalobce zastavil, ale následně se ihned opět rozjel a pokračoval v jízdě, aniž by danou situaci jakkoliv řešil. Jak policie zjistila lustrací v příslušných evidencích, žalobce v době řízení autobusu nebyl držitelem řidičského oprávnění, neboť rozhodnutím Magistrátu města Ostrava, č. j. SMO/120605/22/DSČ/JeřK (dále „rozhodnutí magistrátu Ostrava“) mu byl na dobu od 23. 3. 2022 do 23. 3. 2023, tj. 12 měsíců, uložen zákaz řízení motorových vozidel. Po uplynutí tohoto trestu si žalobce nepožádal o vrácení řidičského oprávnění a v evidenční kartě řidiče měl provedenou jejich blokaci.
3. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2024, č. j. SMKL/220568/2023/OPR/21 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal magistrát Kladna žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) neboť v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění. Dále byl žalobce uznán vinným z přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s § 47 odst. 3 písm. f) téhož zákona byl účastníkem výše popsané dopravní nehody a po výše popsané dopravní nehodě neprokázal totožnost ostatním účastníkům nehody včetně sdělení údajů o vozidle, které mělo účast na nehodě a z místa nehody odjel. Za oba přestupky mu byl uložen úhrnný správní trest pokuty ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, a dále paušální náhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které následně doplnil. V návaznosti na to žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 12. 2024, č. j. 155485/2024/KUSK/OSŽSP/ZAV (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil se skutkovými i právními závěry magistrátu Kladno.
5. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

6. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Žaloba

7. Žalobce předně namítá, že nemohl tušit, že se stala dopravní nehoda, neboť na autobusu nebyla žádná škoda. Tvrdí, že se v daném případě jednalo o nedobrzdění, nebo nechtěné rozjetí vozidla, které stálo na křižovatce (myšleno tedy zřejmě automobilu). Druhý účastník Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

se ho snažil zastavit, žalobce mu však existenci nehody nevěřil, protože na jeho vozidle neviděl umístěnou SPZ. Šlo tudíž o lživý spor, který byl vyvolán ze strany druhého účastníka nehody, který dopravní nehodu způsobil. Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalovaným napoprvé zrušeno a vráceno. Podle žalobce znělo nevěrohodně. Byly v něm obsaženy i lži, kvůli kterým bylo žalovaným prvostupňové rozhodnutí zrušeno.

8. Žalobce dále namítá, že vlastní řidičský průkaz od roku 2004. Následně byl neoprávněně potrestán, šlo však o zmeškanou lhůtu a žalobci bylo uškozeno. Je závislý na práci v dopravě, navíc má zdravotní postižení III. stupně a jde o jedinou práci, kterou může za svého zdravotního stavu vykonávat. Nemožnost řídit vozidlo by mu způsobilo problémy s užitím sebe i rodiny, ve které funguje jako samoživitel.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce má zaznamenané již čtyři blokace řidičského oprávnění, naposledy pozbyl řidičské oprávnění do 24. 9. 2023. Žalobce nebyl v době přestupku dne 7. 7. 2023 držitelem řidičského oprávnění a ani k tomuto datu nepožádal o jeho vrácení. Podle žalovaného lze vycházet ze zjištění Policie České republiky, z něhož lze považovat za nesporné, že poškození přední části automobilu a pravé boční strany autobusu odpovídá výškově na centimetr. Správní orgány vyšly z podkladů šetření dopravní nehody, z tvrzení obou účastníků dopravní nehody a jednání kvalifikovaly jako přestupek.

Replika žalobce

10. Ve své replice žalobce rozporuje tvrzení žalovaného, že žalobci byl uložen zákaz řízení již čtyřikrát. Ve skutečnosti šlo o pokračování v trestu z minulosti, věc se snažil řešit přes Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), ale zmeškal lhůtu pro podání opravného prostředku. Byl neoprávněně trestán. Jeho výpověď zaznamenaná v podkladech správních orgánů se neshoduje s výpovědí druhého účastníka, proto jde o tvrzení proti tvrzení. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalovaným poprvé zrušeno proto, že magistrát Kladno v něm vycházel pouze z výpovědi druhého účastníka nehody, přičemž podruhé žalovaný předstíral, že tento nedostatek již není aktuální. Žalovaný dále předeštil, že byl žalobce tzv. „vybodován“, což není pravdou a zároveň nepřihlíží ke skutečnosti, že poprvé bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a vráceno. S ohledem na datum dopravní nehody (tj. červenec, doba dovolených) a potřeby absolvovat příslušné dílčí kroky k vrácení řidičského oprávnění, nebylo možné, aby žalobce tyto náležitosti včas vyřídil. Neměl ani finanční prostředky, které jsou s tím spojeny. Vycházel tedy z toho, že je držitelem mezinárodního řidičského průkazu, což mělo být přechodným řešením.

IV. Posouzení věci soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné jednání nařizovat, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z napadeného rozhodnutí, podání účastníků a obsahu správního spisu.
13. Žaloba není důvodná.

Rozsah a meze soudního přezkumu

14. Soud předesílá, že i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl uložen správní trest za přestupek, přezkoumává napadené rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze v mezích žalobních bodů uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby, a tudíž nepřihlíží k žalobcem neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110, č. 4007/2020 Sb. NSS, odst. 39). Z ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci vyplývá povinnost uvést ve své žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, č. 488/2005 Sb. NSS). Současně podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“.
15. To je ve vztahu k nyní posuzované věci významné, neboť ze strany žalobce byly uplatněny toliko tři žalobní body, které navíc soud považuje za relativně kusé, ač projednatelné (tedy odpovídající minimálním požadavkům na náležitosti žaloby dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Tyto tři projednatelné žalobní body jsou následující:
16. Za prvé žalobce brojí proti skutečnosti, že měl řídit motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, když uvádí, že řidičský průkaz vlastní od roku 2004. Z toho soud dovozuje, že žalobce namítá, že v inkriminované době řídil autobus řídil s platným řidičským oprávněním.
17. Za druhé žalobce rozporuje, že měl spáchat přestupek spočívající v tom, že měl po střetu s druhým účastníkem dopravní nehody od nehody odjet, aniž by sdělil identifikaci své osoby či vozidla. Popírá totiž, že by mohl tušit, že se dopravní nehoda skutečně stala.
18. Konečně za třetí namítá závislost na práci v dopravě a nemožnost vykonávat jiná zaměstnání s ohledem na svůj zdravotní stav. Z toho lze usuzovat, že žalobce patrně zpochybňuje druh a výši uloženého správního trestu a považuje jej za nepřiměřeně přísný.
19. Toto jsou jediné okruhy uplatněných žalobních bodů, jimiž se soud může zabývat.
20. Soud nepřehlíží, že žalobce v navazujících podáních své námitky podstatně rozšířil, zejména ve své replice ze dne 30. 5. 2025 uvedl nové skutečnosti v žalobě dříve nenamítané. Jak ovšem plyne z § 71 odst. 2 větou třetí s. ř. s., rozšířit žalobu o další žalobní body lze totiž jen ve lhůtě pro podání žaloby. Z tohoto důvodu se soud nemůže zabývat námitkami vznesenými

poprvé až v replice, která byla podání již po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby. Tvrzeními obsaženými v replice či navazujících podáních se proto soud může zabývat jen do té míry, jedná-li se argumentační rozvinutí žalobních bodů uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Afs 41/2011-178, č. 2547/2012 Sb. NSS). Naopak jde-li o nový žalobní bod vznesený až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, soud k němu nepřihlíží.

K neplatnosti řidičského oprávnění

21. Soud se prvně zabýval žalobní námitkou zpochybňující závěr správních orgánů o neexistenci řidičského oprávnění v době spáchání skutku.
22. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce dne 7. 7. 2023 řídil autobus na veřejné pozemní komunikaci v Kladně. Podstatou sporu je otázka, zda tou dobou disponoval platným řidičským oprávněním.
23. V nyní posuzované věci žalovaný i magistrát Kladno vycházely z toho, že zde existovalo platné rozhodnutí magistrátu Ostrava, jímž byl žalobci na dobu od 23. 3. 2022 do 23. 3. 2023 (tj. 12 měsíců) uložen zákaz činnosti řízení motorových vozidel. Na platnost zmiňovaného rozhodnutí neměla vliv skutečnost, že se žalobce neúspěšně pokoušel dosáhnout jeho zrušení soudní cestou (jak naznačuje své replice), tím méně že jediným důvodem mělo být (opět dle tvrzení v replice) zmeškání žalobní lhůty. Jednalo se tedy o existující pravomocné rozhodnutí, které nebylo žádným z zákonem předvídaných způsobů zrušeno, bylo pro správní orgány obou stupňů závazné (srov. § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Žalovaný a magistrát Kladno tedy byly rozhodnutím magistrátu Ostrava vázány a byly povinny jej při svém rozhodování zohlednit, což také správně učinili.
24. Rozhodnutí magistrátu Ostrava stanovilo dobu trvání zákazu činnosti řízení motorových vozidel do 23. 3. 2023, avšak k inkriminovanému řízení autobusu došlo až dne 7. 7. 2023, tedy zjevně již po uplynutí stanovené doby zákazu činnosti. Pravděpodobně na základě této posloupnosti událostí žalobce dovozuje, že v době řízení autobusu pro něj již zákaz činnosti neplatil, a tedy jej řídit mohl.
25. Taková úvaha je ovšem mylná. Je pravdou, že ke dni 7. 7. 2023 pro žalobce zákaz činnosti již neplatil. To ale neznamená, že by žalobce směl bez dalšího řídit motorová vozidla (tím méně motorová vozidla skupiny D, do které spadají autobusy). Je totiž nutno rozlišovat mezi samotným trestem zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel, a mezi druhotným důsledkem tohoto zákazu v podobě zániku řidičského oprávnění [viz § 94a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu; přičemž s pozbytím řidičského oprávnění se pojí povinnost odevzdat řidičský průkaz do 5 pracovních dnů; viz § 94a odst. 2 téhož zákona]. Zatímco správní trest zákaz činnosti zanikne uplynutím doby, na kterou byl uložen (popř. upuštěním od zbytku tohoto trestu; srov. § 47 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky), tak v případě pozbytí řidičského oprávnění nedochází k jeho samovolnému znovuoobnovení, ale je třeba aktivně požádat o jeho vrácení u příslušného obecního úřadu (viz § 102 a násl. zákona o silničním provozu).
26. Lapidárně vyjádřeno: Úprava zákona o silničním provozu není nastavena tak, že po uplynutí doby zákazu činnosti by řidič mohl automaticky opět „usednout za volant a řídit.“ Uplynutím doby zákazu činnosti se potrestanému řidiči pouze umožňuje, aby si požádal o vrácení zaniklého řidičského oprávnění, o které by v době trvání zákazu činnosti žádat

nemohl. Pokud však řidič o opětovné udělení řidičského oprávnění nepožádá, pak nadále trvají důsledky jeho pozbytí – třebaže samotný zákaz činnosti již vypršel.

27. A přesně tento problém nastal u žalobce, který k datu 7. 7. 2023 (kdy v Kladně řídil autobus) již sice nebyl omezen zákazem činnosti (ten zanikl již 23. 3. 2023), ale nadále pozbýval řidičské oprávnění, neboť si nepožádal o jeho vrácení. Právě v tom spočívala podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, za který jej žalovaný a magistrát Kladna uznali vinným. Žalobce naopak nebyl shledán vinným z toho, že by porušil trvalý trest zákazu činnosti, jak se patrně domníval (v takovém případě by mu už patrně hrozil postih za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku).
28. Soud přitom nerozporuje tvrzení žalobce, že řidičské oprávnění nabyt již v roce 2004, a ostatně to nerozporovaly ani správní orgány obou stupňů. Závěr správních orgánů spočíval v tom, že žalobci jeho řidičské oprávnění zaniklo jako důsledek správního trestu zákazu činnosti, který mu uložil magistrát Ostrava. A jelikož si žalobce o vrácení řidičského oprávnění nikdy nepožádal, pak správní orgány zcela správně dovodily, že řízení autobusu na silnici v Kladně bylo řízením vozidla v silničním provozu bez příslušného řidičského oprávnění.
29. Žalobce ostatně ani nerozporoval, že v inkriminované době o vrácení zaniklého řidičské oprávnění nezažádal. Pouze uváděl skutečnosti, které mu v podání žádosti bránily, případně dovolával se blíže nespecifikované legitimacy mezinárodního řidičského oprávnění. K tomu soud pouze ve stručnosti konstatuje, že okolnosti bránící v podání žádosti o vrácení řidičského oprávnění těžko mohou představovat důvod k tomu, aby někdo mohl začít řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění. Pokud jde o žalobcem zmiňovanou legitimitu mezinárodního řidičského oprávnění, pak soudu není zřejmé, co si pod tím představít, a tuto část žalobní argumentace vnímá spíše jako projev nesouhlasu se podobou současné právní úpravy.

K otázce dopravní nehody

30. Soud se dále zabýval žalobní námitkou zpochybňující závěr správních orgánů o průběhu dopravní nehody. Podstata žalobcovy argumentace tkví v tom, že dopravní nehodu nepůsobil a že ani nevěděl o její existenci.
31. Tvrzení, že by žalobce o existenci nehody nevěděl, považuje soud za zcela nevěrohodné.
32. Sám žalobce v žalobě uvádí, že se ho druhý účastník nehody pokoušel zastavit. Je překvapivé, že žalobce na jednu stranu tvrdí, že o žádné nehodě nevěděl, ale zároveň v protikladu s tím zmiňuje druhého účastníka nehody, který se ho pokoušel zastavit. Jak navíc vyplývá z obsahu správního spisu, pokus o zastavení žalobce právě za účelem vyřešení vzniklé dopravní nehody jednoznačně potvrdil i druhý účastník nehody (pan J. B.) ve svědecké výpovědi ze dne 24. 1. 2024. V kontextu uvedeného považuje soud za sotva uvěřitelné, že by žalobce „nemohl v žádném případě tušit, že se jedná o dopravní hodu“ (jak uvádí na str. 2 žaloby). Nicméně i kdyby si žalobce v inkriminovaný okamžik přeci jen nebyl jistý, zda k nějakému střetu jím řízeného autobusu s jiným vozidlem skutečně došlo, tak v situaci, kdy se ho jiný řidič pokouší kontaktovat kvůli nehodě, by bylo namístě si alespoň zkontrolovat své vozidlo. Pak by žalobce prostým pohledem na karoserii jím řízeného

autobusu odhalil viditelné zevní poškození, jež je zachyceno na policejní fotodokumentaci založené na č. l. 13-17 správního spisu.

33. Žalobce přitom neuvádí žádnou relevantní okolnost, která by mohla vyloučit jeho vědomí o střetu s druhým vozidlem. Pouze povšechně tvrdí, že o dopravní nehodě nevěděl a že ji způsobil druhý účastník. V konkurenci s podklady obsaženými ve správním spise se však takové tvrzení jeví jako ryze účelové.
34. Pokud jde o otázku, zda nehodu způsobil žalobce či její druhý účastník, tak tato okolnost je z hlediska žalobcovy přestupkové odpovědnosti nerozhodná. Je sice pravdou, že ve skutkových větech výroku o vině se (nadbytečně) uvádí, že dopravní nehodu způsobil žalobce, nicméně skutkové podstaty přestupků, za které byl shledán vinným, nespočívají ve způsobení nehody. Tyto přestupky spočívají jednak v nezastavení u místa nehody a odjetí od ní [tj. porušení povinnosti plynoucí z § 47 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu zakládající odpovědnost za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 téhož zákona], a jednak v neprokázání totožnosti účastníkům nehody včetně sdělení údajů o vozidle [tj. porušení povinnosti plynoucí z § 47 odst. 3 písm. f) zákona o silničním provozu zakládající odpovědnost za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 3 téhož zákona].
35. Zjednodušeně vyjádřeno: Podstatné není, zda žalobce dopravní nehodu způsobil či nezpůsobil, ale to, že u nehody nezastavil a odjel od ní, a že druhému účastníkovi nehody nesdělil svou totožnost včetně údajů o vozidle. To je podstatou přestupků, jejichž spácháním byl uznán vinným, a nikoliv míra jeho podílu na vzniku nehody.
36. Naproti tomu i kdyby (zcela hypoteticky) vyšlo najevo, že žalobce nehodu vůbec nezpůsobil a že jejím viníkem byl výlučně druhý účastník, tak by to nic neměnilo na tom, že žalobce neměl od nehody odjíždět a měl druhému účastníkovi poskytnout součinnosti. Ani případné nezavinění nehody (a od toho se odvíjející eventuální nesprávnost skutkové věty v části „...způsobil dopravní nehodu...“) by tedy na žalobcově přestupkové odpovědnosti nic neměnilo, totožnost skutku by zde zůstala nadále zachována jednáním spočívajícím v odjetí od nehody a neposkytnutí součinnosti ke sdělení jeho totožnosti a údajů o vozidle.

Výše trestu

37. Za důvodné soud nepovažuje ani žalobní námitky zpochybňující výši uloženého trestu s ohledem na žalobcův zdravotní stav a jeho rodinou situaci.
38. Z hlediska zhodnocení důvodů pro určení druhu a výměry trestu se soud plně ztotožňuje se závěry magistrátu Kladno, který přílehavě poukázal jednak na vysokou nebezpečnost jednání spočívajícího v řízení autobusu bez příslušného řidičského oprávnění a odjetí od nehody, a jednak na žalobcovu bohatou přestupkovou historii (viz str. 7-8 prvostupňového rozhodnutí). Navzdory těmto trefně pojmenovaným okolnostem podporujícím uložení přísnějšího správního trestu však magistrát nakonec uložil trest při spodní zákonné hranici. Pokud tedy magistrát Kladno při ukládání správního trestu v něčem pochybil, tak pouze tím, že byl při ukládání trestu příliš mírný. Z hlediska ukládání trestu už naopak nebylo v zásadě kam klesat, a to i kdyby byl sebevíc zohledňován žalobcův (údajně) nepříznivý zdravotní a rodinný stav, o kterém však sám žalobce v průběhu správního řízení nic nepředestřel (vyjma nepodložených omluv z jednání s poukazem na nemoc).
39. Aniž by soud chtěl jakkoli zlehčovat žalobcovu osobní situaci, tak zároveň musí konstatovat, že považuje za celkově nemyslitelné, aby byl kdokoliv pouze na základě nepříznivého

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

zdravotního stavu či složité rodinné situace „vyviněn“ z odpovědnosti za jednání spočívající v řízení autobusu bez řidičského oprávnění a za odjetí bez nehody. Žalobce proto nemůže očekávat, že kvůli neutěšeným osobním poměrům pro něj přestanou platit pravidla silničního provozu. Jak navíc vyplynulo v průběhu řízení před zdejší soudem, některá tvrzení žalobce o jeho nepříznivých osobních poměrech se ukázala jako nevěrohodná, zejména pokud jde o jeho tvrzení, že by byl samoživitelem (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2025, č. j. 50 A 7/2025-54, jímž bylo rozhodnuto o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku, a v něm odkazovaný rozsudek opatrovnického soudu).

IV. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
42. Soud zdůrazňuje, že tímto rozsudkem se končí řízení, proto zanikají účinky usnesení ze dne 14. 4. 2025, č. j. 50 A 7/2025-54, jehož výrokem IV byl žalobě přiznán částečný odkladný účinek v rozsahu správního trestu peněžité pokuty (§ 73 odst. 3 s. ř. s.), tudíž po právní moci tohoto rozsudku je tato sankce nadále vymahatelná.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopadu 2025

Josef Straka v.r.
samosoudce